

Ἴτε πάλιν ἐκλογεῖς
τῆς Ἰσοτεφάνου γῆς,
μαῦρο στοὺς ψευδαττικάρχας, κάτω κάτω τὰ τσιφλίκια,
κάτω φέουδα καὶ πύργοι, κάτω μούμιαις σαρκοφάγων
μαῦρο στοὺς ψευδαττικάρχας νὰ τρυπώσουν σὰν ποντίκια,
δοπὺ φέρνουν τὴν πανοῦκλα τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν Πάγων.

Ἴτε πάλιν ἐκλογεῖς
τῆς Ἰσοτεφάνου γῆς,
παλαιῶν παπύρων φύλλα νὰ σκορπίσουνε σὰν φύκη,
τὸν Μερκούρη νὰ τὸν στέψη λαοπρόβλητος ἢ νίκη,
νὰ βαρῆσουμε λαγοῦτα καὶ ν' ἀλλάξουμε φιλιὰ,
κι' οἱ λυσσῶντες Ἀττικάρχει νὰ μὴ βγάλουμε μιλιὰ.

Ἀλαλάξετε τὴν νίκην, τῆς Ἀθήνας μαχαλάδες,
μὲ φωτιαῖς καὶ μασαλάδες,
μὰ καὶ σεῖς τῶν μαχαλάδων καλικέλαδοι κοκόροι
σὰν ὀξύφωνοι τενόροι
ἀλαλάξετε ἄστον κόσμον μὲ τὴν πρώτην χαραυγῇ
πῶς ὁ μέγας φεουδάρχης μὲ καθάρσιο θὰ βγῆ.

Φασούλης καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Αὔριον λοιπὸν εἰ θέλω,
Περικλῆ μου Σγαναρίλο,
μὲ τὴν πούλια τῆς αὐγῆς
ἀπ' τὸ σπῆτι σου νὰ βγῆ,
καὶ ἄστον τμήματος τὴν πόρτα σὰν μπαστάκας νὰ καθίσῃς
καὶ τὴν κάλην τοῦ Μερκούρη νὰ μοῦ τὴν χρυσοψήφισῃς.

Νὰ ξυπνήσῃς μὲ τὴν διάνη
καὶ ἄστο τμήμα σου νὰ πῆς,
κι' ὀλοῖνα καρβάνη
γιὰ καμπόσους νὰ κτυπῆς.

Ἵ Μερκούρης ὁ Μερκούρης, ὁ λαὸς ὁ νικητῆς,
νὰ βουβῆς τὸνομά του,
καὶ ἴψηλὰ τὸ Πρόγραμμα του
σὰν παντιέρα νὰ νρατῆς.

Μερκούρης Μερκούρης, καὶ θλιθερὰ τραγοῦδα:
επολλὴ μαυρίλα πλάκωσε μαῦρη σὰν καλιακεῦδα
κι' ἐκάθισε κι' ἐκούρνιασε ἄστον κάλην τοῦ Μικέλη
κι' ἐβῆρνεσε τὸ χάλι τῆς Ἀττικαρχωνόβηλη.

Μερκούρης ἀντιλαεῖ,
τὰ τζάκια δὲν περνοῦνε πῆ,
μαυρίλα πλάκωσε πολλή
καὶ μὲς ἀπὸ τὴν Ἀραπία.

Καὶ ἄστον μεγάλων Ἀθηνῶν
τὰς δοξασμένας κοίτας
ἦλθε τῶν Μαύρων τῶν Βουβῶν
ὁ λατρευτὸς Νικήτας,

τεκμήριον πασιφανές
πῶς κάθε κόμης κουνεῖς
ποῦ βράζει μ' αἶμα γαλανό,
θὰ ἔῃ τὰ μαῦρα σὰν βουλό.

Ἴ Ηλθε ποῦ λὲς ἄστον γῆν ἡμῶν
ἀγαπημένους Ἴγεμόν,
εὐρόστερνος, πέλωριος, φορώντας γιγαταγάνι,
φορώντας φουστανέλαις,
κι' εἰς μερικὸς μας ντισταγῆ περιέργος ἐβῆρνε
καὶ δὸς τοῦ παπαρόλαις.

Καὶ βλέποντίς τον ἔλεγον : «ὦ κὲλ Μαυροβουλί
εἶπ ἔν ροὰ τρεῖς ἔξαντρεῖς ἀβέκ γιγαταγάνι.

Ἴ κὲλ ροὰ, οἱ κὲλ ροὰ!
νὶ σὸ δὲν κάνει νὶ φροὰ.

Ἴ Δὲν εἶναι δηλαδὴ φραππᾶν, δὲν εἶναι Λουδοβίκος,
μῆτε κανένας Ὁρλεάν, μῆδὲ Μομορανοῦ,
καὶ ἄστο ποδάρι ἄσκωσε κι' ἔμας τοὺς νόμπλ ἀδίκως
καὶ τοῦ Φωμποῦ τῆς Κηρισσιᾶς τὴν ἀριστοκρατία.

Ἴ Ηλθε μὲ τὸ φακὸλι τῆς καὶ μάτια φλογισμένα
κι' ἡ λατρευτὴ Μιλένα,
τὰ φρόδια τὰ κατὰμαυρα γραμμένα μὲ κοντύλι,
φορούσε ἄστο κεφάλι τῆς μεταξωτὸ κοντύλι,
ἴψηλὴ καθὼς τὸν ἔνδρα τῆς, σὰν Ἀμαζῶν γυναῖκα,
ποῦ κάνει γι' ἄλλαις δέκα.
Μὲ φοροσιὰ σὰν Βλάχικα καὶ μὲς ἄστο μῆση ζώνη,
λαμπρόν τὸ βλέμμα καὶ ταχὺ,
καὶ μὲ γροθιά τῆς μοναχῆ
τὴν ψεύτικη μασέλα σου πετὰ καὶ ξεριζώνει.

Και θηλυκά της Κρησιόσας με φως ἄ μὲν 'στὸ χεῖρ
τοῦ πελωρίου γίγαντος ἐκύτταζαν τὸ ταῖρι,
κι' ἐφώναζαν ἀσὲ ντρολή, σὲ ντρολή,
ὕν ρὲν ὕν ρὲν ἀδέξ φακίλι,
σὸν τοῦτ' δὲν ἔχει ποεζί,
ὕν ρὲν κόμ φάμ μπουρσοζί,
δὲν εἶναι σὸν κι' ἐμᾶς μινόν
καὶ μήτε τρώει σαμπινόν».

Κι' ἐγὼ πῶς λὲς, τῆς ἐκλογῆς ἀφῆσαι τὸ ἄγωνα,
εὖ ἀσ παρίστης, ἔκραξα, σ'τόν φίλον Ἡγεμόνα,
χαῖρε τῶν Μαύρων τῶν Βουῶν
αἰτέ καὶ Στρατηλάτη,
ποῦ τῶν γιγάντων τῶν κλειῶν
ἀντίκρυσες τὸ μάτι.

Ἐμπρός 'στὰ τόσα τρόπαια χρυσῆς εἰρήνης στάσου
καὶ σκόρπα νεράτα γύρω σου μὲ τὰ γεράματά σου,
φωτίζεις ἀπὸ τὰ μάτια σου, φωτίζεις ἀπὸ τὰ στέρνα,
καὶ μὲ τὸ γιαταγάνι σου δρασκέλα μας καὶ πέρα.

Τὰ μάτια τῶν γερόντων σου καὶ τῶν παιδιῶν ἀνάφτου,
τὰ δασωμένα στήθη των καμαρωμένους κύττα,
τῆς Τσερανογράφος τὰ βουὰ βροντοκοποῦν κι' ἀστράφτου
κι' ἀντιλαλοῦν τὰ φλογερά τραγοῦσια τοῦ Νι: ἦτα.

Χαῖρε τῶν Μαύρων τῶν Βουῶν ἀγαπημένο θρέμμα,
σὺ τροβαδοῦρος τῶν νικῶν καὶ ποιητῆς μὲ στέμμα,
ἐσὺ τοῦ κόσμου σου ποιμῆν,
πατήρας καὶ Βενιαμῆν.

Καλῶς μᾶς ἐφθασες κι' ἐδῶ νὰ ἔγῃ Ταμειῶν πλούτη,
καλῶς ἐπάτησες τὴν γῆν,
τῆς κάθε δόξης τὴν πηγῆν,
ποῦ κι' εἰς καιροῦς εἰρηνικοῦς μιμῆσαι μπαροῦτι.

Χαῖρε τῶν Μαύρων τῶν Βουῶν αἰτέ φουσανελᾶ
καὶ βλέπε μας καλά.
Τὸ γιαταγάνι ποῦ φορεῖ, κανεῖς δὲν τὸ θαυμάζει,
τὸ γιαταγάνι: ποῦ φορεῖς ἐμᾶς δὲν μᾶς τρομάζει,
ἀπὸ σπαθιά μὴ χάνεσαι καὶ τᾶχομε παιχινίδια,
κι' ἐμῆς μ' αὐτὰ γυρίζομε,
τὰ σέρνομε, τὰ τρίχομε,
κι' ἀνάβομε σὸν τᾶχουρα καὶ σὸν τὰ ροκανίδια.

Μὲ τὸ 'δικό σου τὸ σπαθί τ' αὐτί μας δὲν ἰβρόνει,
'μπρός 'στὰ 'δικά μας φαίνεται σουγίξ Κολοκοτρώνη.
Κρύψε το, Μαυροβούνι, καὶ μὴν τὸ δειχῆς ἔσται
σὲ πολεμάρχους φερωτοῦς
κι' ἄσπυρον βουῶν σταυρατοῦς,
ποῦ σὸνθημά μας ἔχομε σπαθί καὶ κοκορέτσι.

Σὲ στεφανόνου σῆμαρ καὶ τῶν δαφνῶν μας κλάδοι
καὶ περιβάλλεσαι μὲ φῶς χρυσῆς φωτονεφέλης,
πλὴν μάθε, Μαυροβούνι, πῶς αἰροῦν τὸ βράβυ
Μαυροβουινῆς θὰ γενῆ κι' ὁ καπετὰν Μικέλης.

Κι' ἂν σὸν κολῶνα Δωρικῆ στέχης ἐμπρός μας ἴσως
πλὴν Ἡγεμῶν μᾶς φαίνεται παραπολύ βουνίσκος,
κι' εἰς τοῦτο τὸ πολοῖθρον, ποῦ σφύζει νέον αἶμα
κι' ἐπλήθυνε τῆς ἀρχοντίας καὶ τῆς νομπλὲς ἡ κρίμα,
σὲ βεβαίω σὸν εὐγενῆ, Νικήτ' ἀγαπητῆ,
πῶς μήτε κάλλη θάβαζες γιὰ Δῆμαρχος ποτέ.

Τρεῖς χαῖρε, Μαυροβούνι, μαζὶ μὲ τὴν Μιλένα,
σὲ δέχονται τὰ χῶματα, ποῦ τᾶχει ἀκουσμένα,
κι' ἀπὸ τῆς τόσαις δάφναις μᾶς πάρε κλασὶὰ περίσσια
καὶ φύψιφ τα μόνος σου 'στὴ γῆ σου τὴν βουνίσια,
νὰ ἔγῃ ἡ δάφνη τῶν Ρωμῶν ἡ προϊστορικῆ
ἂν θὰ φουτώσῃ πλούσια καμμά φερά κι' ἐκεῖ.

Ἔρα καλῆ, σὲ καρτερεῖ τὸ πατριό σου δῶμα,
σὲ καρτεροῦν καρδιζῆς λαοῦ καλυσομαθιμένου,
κι' οὐρανογείτοναι κορφαῖς, ὅπου προχθὲς ἀκόμα
τοὺς γάμοις 'πανηγύρισαν παῖδῶ σου τιμημένους.

Χαῖρε τῶν Μαύρων τῶν Βουῶν λευκαζέουσα νεότης,
τὸν τροβαδοῦρον ἄς ἴμνουῦν πολέμων τροβαδοῦροι,
μὰ κρίμα ποῦ δὲν λέγεσαι τῶν Ἀθῶνων ὀσμότης
νὰ πᾶς ν' ἀσπρίσης αὔριο τὸν Σπύρο τὸν Μερκούρη.

Τέτοια ποῦ λὲς τοῦ 'μίλημα μὲ πλούτον εὐφραδείας
γιὰ νὰ μὴν 'πῆ τοὺς Ἐλληνας ἀμίλητα λαγάρια,
κι' ὁ Τούρκος ὁ Τουρχάν Πασσῆς ἐκ τῶν τῆς συνοδείας
ἐκύτταζε καλὲ καλὰ τὰ δῆθ μου τὰ ποδάρια.

Κι' ἂν ἐρωτᾷς, βρε Περικλῆ, τί γίνεται 'στὰς Ρέννας,
νὰ κλάψης τῶν Στρατοῖκων τὰς ἐκμαρσίεας φρένας,
ὁ Δραῦροδ' 'στὴ φυλακῆ ὅτὴ κἀνθ' ἔκα χρόνια
γιὰ νὰ σωθῶν Ἐπιτελῶν πανάμωμα γαλόνια.

Πίστις 'στὴν Θέμιδα τῆς γῆς, πίστις καὶ 'στὴν ἀλήθεια,
ὄλα κοικιὰ μὲ ρήγανη, μαρούλια, κολοκύθια,
σοῦ τῶπα κι' εἰκοσι φοραῖς, σοῦ τῶπα κι' ἑκατὸ
πῶς φῶτα καὶ πολιτισμοὶ μού φέρουν ἐμετό.

Καὶ σὺ γιὰ τοῦτα σὸν ἀκοῦς, βρε Περικλίετο, ξέρνα,
τοὺς Στρατοῖκους τῶν Ρεννῶν χαίρετῆς καὶ πέρα,
καὶ πάρε τὰ παληόχαρτα τῶν μουτικῶν φακίλων
καὶ μὲς 'στὰ μούτρα τριφε τα ποζάτων Κολονέλιων.

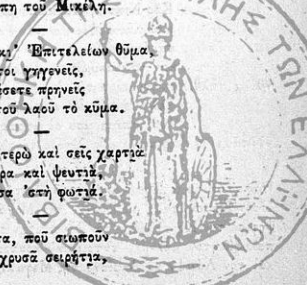
Ἦ σὺ κοσμοπανόραμα μεγάλο κι' ἰλλουστρίσιμο,
ποῦ θέλεις πάντα φάσκελα, ποῦ θέλεις πάντα φῦσιμο.
Ἦ τῆς ἀνομοῦ κεφαλῆς
τῶν πλαστογράφων Στρατηγῶν,
Ἦ τῆς ἀντάρας τῆς πολλῆς
τῶν ἰδικῶν μας ἐκλόγων.

Ἦ σεις, ψευδαττικάρχη μας, ποῦ κλαίνοντες θὰ ἔγῃ
τὸν τίτλο σας κουρέλι,
ὦ σεις ὀλόμαυρα πουλιὰ, ποῦ πιναροκαλαίετα
'στὴν κάλλη τοῦ Μικέλη.

Ἦ Δραῦροδ' κακότυχε κι' Ἐπιτελιῶν θυμα
ὦ Βαρωνεῖοι γηγενεῖς,
ὅπου θὰ πέσατε πρηνεῖς
'μπρός 'στοῦ λαοῦ τὸ κύμα.

Ἦ μμπορνιέρη καὶ σεις χαρτὰ
γεμάτα λέρα καὶ ψευτιὰ
χαθῆτε μέσα 'στὴ φωτιὰ.

Ἦ στόματα, ποῦ αἰμποῦν
'μπρός σὲ χρυσὰ σερήτγια,

ὦ τενακίδες, πού κτυποῦν
σὲ Βαρωνίων σπῆτη.

Ἦ οὐ σεις, πού θά μαυρίζετε
τῆς χώρας ἀρχοντοπούλο,
καί θά περφευρίζετε
τὸν Λέρδο τὸν Σμύρπουλο,
πού μὲ τὸν Μικελάκη τὸν κονεῖναι δὲ φρουρῶν,
μὰ δὲν ἀνακατεύεται, πάλι πάλι Θεοῦ φιλῶς!

Ἦ πού σφιγθήκατε καὶ οὐκ,
Λοιδωρικιώταις καὶ Ἄμφισσαῖς,
μὲ τὸ λευκὸ σας γάλα,
μὲ βούτυρο καὶ μὲ ἄλλα
τοὺς μαύρους νὰ λευκάνετε,
μὰ τίποτα δὲν κάνετε.

Ἦ πανηγύρια λαϊκά,
πού γίνονται τριγύρω,
ὦ περιστέρια καὶ γλυκά,
πού πέφτουνε ἔσ' ὅν Σπύρο.

Ἦ τὸν πτωχὸ τὸν Δραφύροῦ,
ὦ τοῦ λαοῦ ζήτησραυγῆ,
πού σκούζει καὶ γιὰ τοὺς κουρούς
πῶς ὁ Μερκούρης θά ἔβγῃ.

Ἦ νέα λιθανίσματα
τροπαίων καὶ στεφάνων,
ὦ βρόντοι καὶ σαλπίσματα
σαλπίζοντα καὶ τυμπάνων.

Ἦ ραπατόν ραπατόν
καὶ ἐπιθεώρησις Στρατοῦ,
ὦ πού σαλπίζου σαλπίζεις σ' ἐμὰς τοὺς πατριώτας
πῶς ἔβριθκαν Συντάγματα μὲ δέκα στρατιώτας.

Ἦ πού θά πάρουν οἱ Ῥωμοὶ τὴν Ὄρακή καὶ τὴν Πόλι
σὰν καταφέρουν νὰ γενοῦν ἀπαλλαγέντες ὄλοι.
Ἦ κομρετὶ πολύχρωμα καὶ ὀλέλευκα κουφέτα,
ὦ Περικλέτο φαφαλά,
πού γάνεσαι γιὰ χωρατὰ,
Λαὸς Μερκούρης φώναζε καὶ ἔμπρός ἔστην κάλπη πέτα.

Καὶ ἂν λάθῃς τοῦ Καραμπουροῦ μαριόλιμο μπλιέτο
καὶ σὲ καλεῖ ἔσ' ὅσπῃ του νὰ πῆς, βρὶ Περικλέτο,
νὰ συσκεφθῆτε μυστικὰ γιὰ τὸν Μικαῖλ τώρα,
πίστε καὶ σὺ τὴν πένα σου καὶ γράψε τοῦ μπονάρα:

Κύρ Νικολῆ Καραμπουροῦ,
πού μὲς ἐσήκουσαν τὸν νοῦ
τὰ νάγραγαθήματά σου
καὶ τὰ μπουμπουνιὰ σου,
ἤθελα νάβλω σπῆτι σου, τῶν ἐκλογῶν τσιμποῦρι,
ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εὐκαιρῶ
ἔσ' ὅσπῃ μου σὲ καρτερῶ
νὰ πᾶμε νὰ ψηφίσουμε τὸν Σπύρο τὸν Μερκούρη».

Πάλι δύο τρεῖς Συμβούλους κοὺ συστήνω, μίον κάρω,
ἔσ' ὅν Κατοίπαλη νὰ δώσῃ, τὸν Μιχάλη τὸν κουμπάρω,
ψῆφους τὸν Κανελλίδῃ, τὸν συντάκτην τῶν Καίρων,
πολυφίλιτον καλέμι, πατριώτην καρτερόν,
καὶ τὸν Δάμψα νὰ ψηφίσῃς τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας,

καλλιτέχνην συμποσίον ἀπολαύσεως σπανίας,
πλὴν καὶ κάτω ἔσ' ὅν Περαία νὰ κατέβῃ, ντελμπεντέρη,
μὰ χρυσὴ νὰ δώσῃ ψῆφον ἔσ' ὅν χρυσὸν μας Ντηλαβέρη,
μὰ λυτήσου τὴν πληθῆραν τῶν ἐκλογικῶν θυμάτων
καὶ ἄσπρις καὶ τόσους ἄλλους, πού δὲν ξέρω τόνεμά των.

Πρῶτ' πρῶτ' νὰ σηκοῦθῃς καὶ ἀπὸ ἑνὸς νὰ πείσῃς
καὶ ἔσ' ὅν οὐρά τοῦ αἰλου σου λουκάνικο μὴ εἰσῆς,
μὰ κρέμας τοῦ σύμφωνο μὲ τοὺς ἀρχαίους νόμους
ἕνα τενακεζίδικο, καὶ ἄμολα τὸν ἔσ' ὅν δρόμου.

Καὶ ἀπὸ κουζινὰς σὰν περνᾷ βᾶστα σφικτὰ τῆ μητῆ σου,
κάτω τὰ τζάκια φώναζε ἔσ' ὅν ὄρῳμο καὶ ἔσ' ὅσπῃ σου,
καὶ ἀπὸ τὴν πείνα σῆμερα προτίμησε νὰ ριφῆς,
παρὰ σὲ τζάκι μαγειροῦ νὰ πῆς νὰ μαγειρέψῃς.

Π.—Κάτω τὰ τζάκια τὸ λοιπὸν, νὰ πείσιμο, νὰ τούμπαρας,
Μερκούρης, Μερκούρηρος, Μερκουραροῦροῦμπαρας,
καὶ πᾶμε νὰ ψηφίσουμε μὲ τὸν λαοῦ τὰ ζῆτω,
μὰ δέξου καὶ μὴ μπεῖς γροθὰ ἔσ' ὅν ξυλίον σου μύτο.

Ἐσ' ὅν Θύμιο Βλάμη μὲ καρδιά, Γαλαξειδιώτικα παιδιὰ.

Γαλαξειδιώταις ναυτικοὶ καὶ πρῶτοι καπετάνοι,
ψηφίστε τὸν Θύμιο σας, ὅπου τιμὴ σας κάνει,
ψηφίστε τὸν Βλάμη σας, γιὰτρό μὲ τετρακόσια,
πύχει λευκὸ τὸ μέτωπο καὶ τὴν καρδιά ἔσ' ὅν γλώσσα.
Ἐμπρός νὰ κόψετε καὶ οὐκ ἔσ' ὅν δυνατοὶ τὸ γλέντι,
ψηφίστε σὰν λεβέντηδες τὸν Θύμιο τὸν λεβέντη.

Τῆς ὀρθοθεραπείας βιβλίον ἐμπνευσμένον
μὲτ' ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ Γαλλιστὶ γραμμένον,
γιὰτροῦ προσφιλοτάτου, τοῦ Νίκου Καλλικούνη,
πού σὲ πολλῶν νεοτέρων ἐμπῆκε τὸ ρουβούνι,
ἀντάξιον τῶνόντι μίαν μεγάλην σφῆμιν
καὶ τὸν ἱεροφάντην τιμῶν τῆς ἐπιστήμης.

Λοιπὸν ὁ Σκελλάρης, Πολύβιος ὁ φίλος,
κάθε κακίας καὶ ψευτῆς πολέμιος στωμίλος,
ἔπῃρε κορίτσι μάλαμμα καὶ διαλεκτὸ τῆς Σόφρου,
τὴν ἄγαστῆν Τιμόλειαν, τὴν κόρην Ἀναργύρου,
καὶ ὁ Φασουλῆς τοὺς εὐχεται πάντα χαρὰς καὶ γέλοισι,
ζῶης μακαριότηθα καὶ σφίγγος γιὰ μουρίλα.

Ἄπὸ τῆς Ἀκροπόλεως τὰ πρῶτα Καταστήματα
ἐσχάτως ἐξεδόθησαν σπουδαία Διηγήματα
τοῦ Κωνσταντίνου Μεταξᾶ, τοπικῆλη Βοσπορίτου,
διηγηματογράφου μας ἀγαπητοῦ καὶ ἔγκριτου,
Σκηναὶ ἀνὰ τὴν Ἑσθίμον, μὲ τέχνην ἀσυνήθη,
λαμπρῶς εἰκονίζουσαι τῶν Βαδουσίων γῆν,
μὲ τὸν Ρεῖθῃ πρόλογον, τοῦ πολυσύδου Χιώτη,
καὶ ἔκτωπισος τῶν Μάιστερ καὶ Καργαδούρη πρώτη.

Ἦ τὸσον πατριωτικῆ τῶν Χίων ἀδελφότης,
πού μέλας εἶν' ἐπίτιμον καὶ ὁ Φασουλῆς ὁ Χιώτης,
σφιγγῶσα μ' ἐνθουσιασμένον
κηρύττει διαγωνισμὸν
πρὸς ἱστορίας συγγραφήν τῆς νῆσου τῶν ἀνθρώπων
ἀπὸ τῶν παλαιο χρόνων.
Καὶ κάθε Χιώτης παραλλῆς ἄς μὴ φοιθῆθῃ σὺας
δι' ἔργον ἐθνικώτατον τοιαύτης σημασίας.